

Arrest

nr. 111 395 van 7 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 oktober 2011 dient de verzoekster een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 29 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekster stelde tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 91 260 van 9 november 2012 bevestigt de Raad de beslissing van 29 juni 2012 en heeft hij aan de verzoekster de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 3 mei 2013 dient de verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 8 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 8 mei 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten M(...) Z(...)

geboren te F(...) , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Kirgizstan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 03.05.2013

Overwegende dat

betrokkene op 10.10.2011 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar echter op 29.06.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 25.07.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 13.11.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 03.05.2013 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat zij niet naar haar land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij een overlijdensakte (dd. 30.01.2013) van haar echtgenoot naar voren brengt; betrokkene vreest dat ook zij en haar zoon vermoord zullen worden bij een terugkeer naar Kirgizstan; betrokkene deze bewering echter niet weet te staven met enig begin van bewijs; uit voornoemd overlijdensbericht overigens nergens blijkt dat betrokkene persoonlijk enig gevaar zou lopen indien zij naar Kirgizstan zou terugkeren; de vrees om vermoord te worden immers louter een veronderstelling betreft van betrokkene en betrokkene niet aannemelijk maakt dat er een causaal verband zou bestaan met betrekking tot de dood van haar man en haar persoonlijke vrees om terug te keren; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 07.08.2012 en 23.11.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.”

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

2.2 De verzoekster heeft de Raad overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesesamenvatting neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet volgens artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.1.1 Het middel wordt als volgt toegelicht:

“De tweede asielaanvraag van verzoekster wordt door de DVZ niet in overweging genomen aangezien zij (verkeerdelijk) van oordeel is dat het nieuwe element naar vorgebracht door verzoekster geen nieuw bewijs brengt van het feit dat verzoekster voor haar leven dient te vrezen bij een terugkeer naar haar thuisland.

Dit is onterecht.

Verzoekster heeft namelijk wel degelijk een nieuw element naar vorgebracht waaruit de vrees voor haar leven en of folteringen blijkt : het overlijdensattest van haar man. Anders dan bij ons is net in Kirgizië gebruikelijk dat op het overlijdensattest de doodsoorzaak staat vermeld. Welnu, de doodsoorzaak van haar man was dat hij was omgebracht door messteken ! (STUK3

Verzoekster heeft sinds het begin van haar asielrelaas aangegeven dat zij en haar familie dienen te vrezen voor hun leven en of folteringen. In haar thuisland bestaat immers een verregaande discriminatie van de Kirgiezen tegenover de Uigur waartoe verzoekster behoort. Uigur worden met de regelmaat van de klok lastiggevallen door de politie, aan hen wordt de toegang tot de betere universiteiten onzegd, mensen worden weggejaagd, gefolterd en vermoord,... ’

Verzoekster had in haar eerste asielrelaas reeds aangegeven dat zij om etnische redenen is verkracht geweest door de politie (waar enkel etnisch Kirgiezen mogen lid van zijn) in het bijzijn van haar zoon en man.

Indien nu blijkt dat verzoekster naast haar eerdere stavingstukken thans het bewijs voorlegt dat haar eigen man is vermoord, ziet zij niet goed in dat de DVZ dit overlijdensattest blijkbaar niet eens gelezen heeft om te besluiten dat hier niet zou uit blijken dat zij persoonlijk dient te vrezen voor haar leven.

De bestreden beslissing schendt dan ook de motiveringsplicht nu duidelijk blijkt dat de DVZ het overlijdensattest niet eens bekeken heeft en het niet betrokken heeft in haar besluitvorming.

In het verleden heeft de Raad van State in soortgelijke zaken reeds geoordeeld dat het niet betrekken van belangrijke informatie in de besluitvorming een schending uitmaakt van de motiveringsplicht (Rvst dd. 13/02/2003, nr. 115927, <http://www.raadvst-consetat.be/?lang=nl>).”

3.1.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor het bepaalde in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoekster bij haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt tevens *in concreto* gemotiveerd waarom de door de verzoekster ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag aangebrachte elementen niet worden weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt verder verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt. Hierbij wordt tevens, onder verwijzing naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, vastgesteld

dat aangezien aan de verzoeker reeds op 7 augustus 2012 en 23 november 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en zij hieraan geen gevolg gaf, de termijn om het grondgebied te verlaten wordt bepaald op zeven dagen.

3.1.3 Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, dat de verweerder het overlijdensbericht van haar man wel degelijk heeft betrokken in haar besluitvorming. De bestreden beslissing bevat hieromtrent immers de volgende, uitdrukkelijke motieven: *“betrokkene hierbij een overlijdensakte (dd. 30.01.2013) van haar echtgenoot naar voren brengt; betrokkene vreest dat ook zij en haar zoon vermoord zullen worden bij een terugkeer naar Kirgizstan; betrokkene deze bewering echter niet weet te staven met enig begin van bewijs; uit voornoemd overlijdensbericht overigens nergens blijkt dat betrokkene persoonlijk enig gevaar zou lopen indien zij naar Kirgizstan zou terugkeren; de vrees om vermoord te worden immers louter een veronderstelling betreft van betrokkene en betrokkene niet aannemelijk maakt dat er een causaal verband zou bestaan met betrekking tot de dood van haar man en haar persoonlijke vrees om terug te keren; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”*

Waar de verzoekster er op wijst dat het door haar voorgelegde overlijdensbericht bevestigt dat haar echtgenoot door messteken om het leven werd gebracht en waar zij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit overlijdensattest niet eens heeft gelezen om hieruit te besluiten dat hieruit niet zou blijken dat zij persoonlijk dient te vrezen voor haar leven, wijst de Raad er op dat uit de hierboven geschetste motieven afdoende blijkt waarom het overlijdensbericht en de daarbij door de verzoekster geuite vrees dat ook zij en haar zoon bij een terugkeer zullen worden vermoord, niet als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt weerhouden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt overigens dat de verweerder niet betwist dat uit het voorgelegde overlijdensbericht blijkt dat verzoeksters echtgenoot werd vermoord. Er wordt evenwel vastgesteld dat de verzoeksters vrees om ook te worden vermoord een loutere veronderstelling betreft en zij niet aannemelijk kan maken dat er een causaal verband zou bestaan tussen de dood van haar man en haar persoonlijke vrees om terug te keren. Deze motieven stellen de verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Bovendien houdt de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet de verplichting in om ook de motieven van de motieven te specificeren.

De verzoekster maakt thans op geen enkele wijze aannemelijk dat de motieven voor het niet in overweging nemen van haar tweede asielaanvraag niet pertinent of draagkrachtig zouden zijn. De enkele mening van de verzoekster dat zij met het overlijdensbericht van haar man wel degelijk een nieuw element heeft naar voor gebracht waaruit de vrees voor haar leven en/of folteringen blijkt, is uiteraard onvoldoende om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. De verzoekster komt hierbij immers niet verder dan het louter vormelijk tegenspreken van de conclusie dienaangaande van de verweerder.

De verzoekster toont dan ook geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Tot slot merkt de Raad nog op dat hij, in zoverre de verzoekster hierop middels haar betoog omtrent de discriminatie van de Uigur zou aansturen, niet de bevoegdheid heeft om zich uit te spreken over de gegrondheid van haar tweede asielaanvraag. Dergelijk betoog houdt bovendien geen verband met de wettigheid van de thans bestreden beslissing. In deze beslissing wordt immers enkel geoordeeld dat de verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissing, heeft aangebracht. Hierbij heeft de verweerder zich niet uitgesproken over de gegrondheid van de asielaanvraag, hetgeen hij overigens ook niet kan doen gezien deze bevoegdheid krachtens de vreemdelingenwet enkel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt.

3.1.4 Het eerste middel is ongegrond.

3.2 In een tweede middel beroept de verzoekster zich op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekster betoogt wat volgt:

“Door de bestreden beslissing zal verzoekster worden teruggestuurd naar haar thuisland Kirgizistan. Verzoekster heeft echter duidelijk gemeld dat het in haar thuisland absoluut niet veilig is. Inderdaad, zowel op macro als op micro gebied is verzoeksters thuisland niet veilig.

Op macro gebied:

In verzoekster thuisland is al jaren een discriminatie van de Uighur gemeenschap. Deze gemeenschap worden al jaren vervolgd, verjaagd, gefolterd en vermoord.

Bron : - www.uyghurunion.org/?pag_id=357

Aangezien verzoekster tot deze gemeenschap behoort, dient zij dus te vrezen voor haar leven en of folteringen bij haar terugkeer

Nochtans verbiedt het EVRM dat iemand wordt blootgesteld aan menonwaardige behandelingen.

Op microgebied :

Verzoeker heeft sinds het begin van haar asielaanvraag duidelijk aangegeven dat zij en haar familie worden gediscrimineerd louter omwille van het feit dat zij behoren tot de etnische groep van de Uigur.

Zo is zij reeds :

(a) verkracht geweest door de politie in het bijzijn van haar zoon en echtgenoot.;

(b) verschillende malen geschopt en geslagen door de politie;

Bovendien is verzoekster echtgenoot recent vermoord hetgeen blijkt uit het overlijdensattest dat zij mocht bekomen en waar als doodsoorzaak staat dat hij met messteken het leven werd omgebracht.

Het is dan ook duidelijk dat verzoekster en haar familie persoonlijk worden gevisieerd en voor hun leven en of folteringen dienen te vrezen.

Nochtans waarborgt het EVRM in haar artikel 3 dat niemand mag worden onderworpen aan menonwaardige behandelingen.

Dit recht is een absoluut recht (EHRM 7 julin 1989 Soering / Verenigd Koninkrijk, nr. 14038/88-15 november 1996, Chahal / Verenigd Koninkrijk)

Niemand mag dan ook worden uitgezet naar een land waar het risico bestaat dat hij of zij aan menonwaardige behandelingen zal worden onderworpen.

In tegendeel België had op basis van artikel 3 verzoekster een verblijfstitel moeten toekennen.

De bestreden beslissing schendt dan ook het EVRM, meer bepaald artikel 3 dat directe werking heeft in België”.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Het is aan de verzoeker om *in concreto* aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt.

De verzoekster betoogt *in casu* als volgt: *“Door de bestreden beslissing zal verzoekster worden teruggestuurd naar haar thuisland Kirgizistan. (...) Niemand mag dan ook worden uitgezet naar een land waar het risico bestaat dat hij of zij aan menonwaardige behandelingen zal worden onderworpen. In tegendeel had België op basis van artikel 3 verzoekster een verblijfstitel moeten toekennen. De bestreden beslissing schendt dan ook het EVRM, meer bepaald artikel 3 dat directe werking heeft in België.”*

De Raad stelt echter vast dat de verzoekster verzuimt om aan te duiden in hoeverre de thans bestreden beslissing daadwerkelijk tot gevolg zou hebben dat zij dient terug te keren naar Kirgizië. Er dient op te

worden gewezen dat de thans bestreden beslissing slechts inhoudt dat verzoeksters tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen, en dit nadat haar eerste asielaanvraag reeds uitvoerig werd onderzocht zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als door de Raad. Beiden hebben geoordeeld dat verzoeksters asielrelaas, omwille van vage en tegenstrijdige verklaringen, niet geloofwaardig is. In 's Raads arrest nr. 91 260 van 9 november 2012, waarbij de beslissing van de commissaris-generaal van 29 juni 2012 werd bevestigd, werd tevens als volgt geoordeeld:

“(…)3.19. In de bestreden beslissing wordt gesteld: “Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Daarom kunnen de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.” en “Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.”

Wat de situatie van Oeigoeren in Kirgizië betreft blijkt inderdaad uit de objectieve informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert en die is toegevoegd aan het administratief dossier (Stuk 14) dat er actueel niet kan worden gesteld dat Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap, een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië. Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat de conclusie van de commissaris-generaal dat, hoewel er in bepaalde omstandigheden nog sprake kan zijn van discriminatie op vlak van tewerkstelling en huisvesting, dit zich niet heeft vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren onjuist is.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegronde zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door haar aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.”

Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel geldt voor het grondgebied van België alsook van de Schengenlidstaten, doch uit dit bevel kan nog niet worden opgemaakt dat de verzoekster zich dient te begeven naar haar land van herkomst. De verzoekster maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij, om gevolg te geven aan dit bevel, noodzakelijkerwijze dient terug te keren naar Kirgizië. Een gedwongen uitwijzing naar Kirgizië blijkt in casu evenmin aan de orde te zijn.

Waar de verzoekster vertrekt van de hypothese dat zij door de bestreden beslissing zal worden teruggestuurd naar haar land van herkomst, hetgeen een schending van artikel 3 van het EVRM zou

impliceren, toont zij dan ook niet *in concreto* aan op welke wijze de thans bestreden beslissing daadwerkelijk een inbreuk zou impliceren op artikel 3 van het EVRM.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met de artikelen 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Dit risico werd blijkens het administratief dossier nagegaan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alsook door de Raad. De Raad kwam in zijn bovenvermeld arrest van 9 november 2012 bovendien op expliciete wijze tot de conclusie: *“Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.”* Blijkens het administratief dossier heeft de verzoekster bij haar tweede asielaanvraag geen enkel concreet element meegedeeld aan de verweerder als zou de huidige toestand in Kirgizië in aanmerking moeten komen in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, waaraan zij de verwachting zou kunnen ontleenen om hieromtrent een motivering terug te vinden in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekster stelt dat zij van in het begin van haar asielaanvraag heeft verklaard dat zij verkracht is geweest en geschopt en opgesloten is door de politie, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal en de Raad reeds hebben geoordeeld dat de verzoekster deze feiten niet aannemelijk heeft gemaakt en dat zij dienaangaande tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. De Raad hechtte in zijn arrest nr. 91 260 dan ook geen geloof aan verzoeksters beweerde mishandelingen door de politie. Dit arrest is bekleed met gezag van gewijsde. Met de loutere verwijzing naar asielmotieven waarvan reeds door de Raad is geoordeeld dat deze niet geloofwaardig zijn, toont de verzoekster dan ook geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De loutere verwijzing naar het overlijdensattest van haar echtgenoot is evenmin voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt weliswaar dat dit attest vermeldt dat verzoeksters echtgenoot door messteken om het leven werd gebracht, maar de verzoekster verduidelijkt op geen enkele manier de omstandigheden die tot de moord van haar echtgenoot hebben geleid, noch maakt zij aannemelijk dat zij persoonlijk, omwille van deze feiten, zou moeten vrezen voor behandelingen die strijden met artikel 3 van het EVRM. De verzoekster toont met het genoemde overlijdensattest niet aan dat er voor haar persoonlijk ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat zij in haar land van herkomst een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zeker nu uit verzoeksters verklaringen bij haar tweede asielaanvraag blijkt dat haar echtgenoot in Kirgizië achter bleef toen zij op 6 oktober 2011 het land verliet (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 8 mei 2013, vraag 15). De Raad wijst er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine). De verzoekster blijft thans in gebreke om het individueel karakter van haar vrees voor vervolging aan te tonen.

Tot slot merkt de Raad op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds heeft geoordeeld dat noch artikel 3 noch enige andere bepaling van het EVRM of haar Protocols een recht verleent op een verblijfsvergunning (EHRM 19 oktober 2011, *I./ Nederland*, § 39). De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat de Belgische staat haar op basis van artikel 3 van het EVRM een verblijfstitel had moeten verlenen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster met haar betoog niet aantoonde dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE